MIRCEA RADINA

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

25

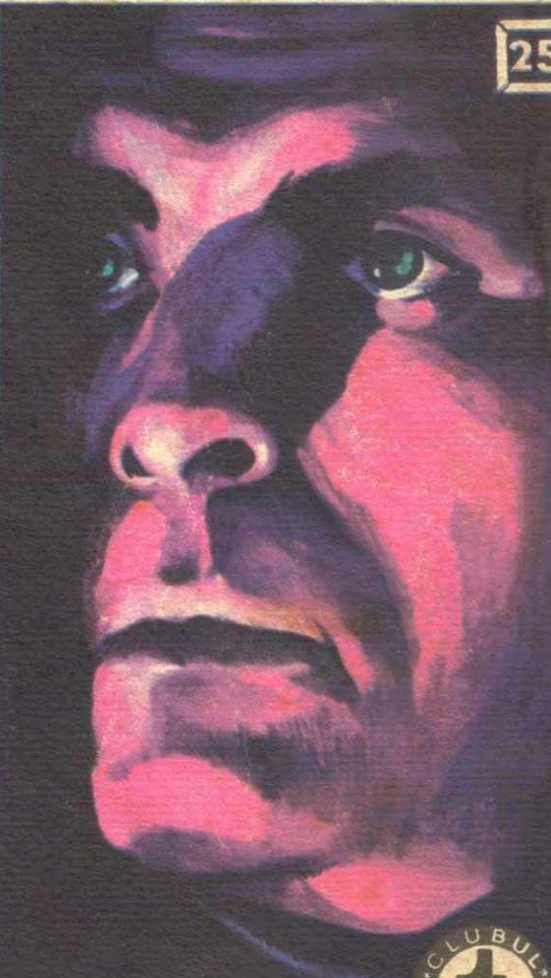

CLUBUL TEMERARILOR

M I R C E A R A D I N A

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

Coperta de IONESCU DUMITRU
http://www.clubul-temerarilor.blogspot.com

ATAC NOCTURN

După ce coborî din autobuz locotenentul Mihai Podaru apucă la dreapta, pe strada Z şi, pentru că soarele revărsa peste oraş torente de arşiță, grăbi pasul să ajungă cît mai repede acasă.

Strada Z, o străduță strîmtă şi întortocheată, lipsită de pomi şi de spații verzi, lungă de cîteva sute de metri, nu arăta trecătorului clădiri deosebite. Dimpotrivă, curțile mici şi casele îngrămădite lăsau impresia că oamenii de aici veniseră cîndva, cu mulți ani în urmă, mulțumindu-se cu un petic de pămînt, care să le ofere posibilitatea întocmirii unui adăpost, şi unul de cer, pe care să-şi odihnească privirile.

Sirena fabricii din apropiere sună încetarea lucrului şi, în acelaşi timp, începerea unui nou schimb. Ofițerul privi acoperişul halei mari, pe care era instalată sirena. Hala nu depăşea cu mult înălțimea caselor din jur. La etaj avea geamuri mari, sclipind în lumina soarelui. Exista o poartă pe strada Z, ieşire mai dosnică, prin care chiar acum începeau să iasă muncitorii din schimb, grăbindu-se spre stația de autobuz.

Locotenentul se pregăti să traverseze strada. Înainte de aceasta, îşi ridică privirile mecanic, ca de fiecare dată cînd trecea prin acest loc, spre îngrămădirea de cuiburi de rîndunici, toate clădite sub micul brîu de beton cu care se termina peretele din spate al casei de la numărul 4. Erau acolo zeci de

cuiburi şi o larmă, şi o bătaie de aripi...

Lăstunii se roteau în zboruri frînte, ondulate, de o grație incomparabilă, cu aripile perfect întinse, ca nişte avioane în miniatură.

Îi plăceau nespus ființele acelea mici, atît de bine organizate, poate şi din cauză că el, aviator fiind, descifra în zborurile lor fulgerătoare şi ceva din măiestria unor piloți, aşa cum poate îi vor crea viitorii ani.

Înainte de a-şi desprinde privirea din lumea aceasta care nu cunoştea inerția, reținu involuntar un amănunt ce-i rămase în minte fără să-şi dea seama de ce : sus, cam la un metru şi jumătate sub brîul de beton, în perete, se zărea golul unei cărămizi dislocate, aşa cum se văd de obicei în ziduri pe unde ies burlanele de la godinuri.

Trecînd strada, ochii lui înregistrară fugar şi aspectul casei de la numărul 4. Scrisul de pe tăblița dată cu var, pe care odinioară se putea citi cu uşurință *Paul Adamache*, se desluşea acum cu greu.

În curte, la umbra caisului, aşezat pe un şezlong, stătea bătrînul. Se cunoşteau ; îl vizitase de multe ori. Paul Adamache avea în jurul a optzeci de ani şi o pasiune : şahul. Poate prin intermediul celor 32 de piese minuscule — misterioasa calitate de a smulge creierului infinite soluții — se apropiaseră atît de repede, se crease între ei o afinitate reciproc sinceră, în care domina respectul tînărului față de octogenar, ca şi al bătrînului față de tînăr. Mai mult,

Adamache, pensionar militar — fusese ofițer de carieră — vorbea şi acum cu înflăcărare de anii tinereții, care-şi mai trimiteau încă îndepărtata lor lumină în privirile sale limpezi.

Aplecat puțin sub povara anilor, cu părul alb ca zăpada înflorită de ger, Adamache abia se ținea pe picioare. Aceasta pentru că, în urmă cu cîțiva ani, suferise o congestie cerebrală care-i provocase pareza mîinii şi piciorului stîng.

Pe locotenentul Podaru îl uimea însă — atunci cînd stătea de vorbă cu vîrstnicul său amic, sau cînd îşi disputau întîietatea într-o partidă de şah — luciditatea acestuia, cunoştințele şi îndeosebi faptul că, în ciuda vîrstei înaintate, Adamache nu renunțase la o viață activă, cu toată infirmitatea care-l chinuia. Citea, scria — nimeni n-ar fi putut spune ce — purta corespondență, primea vizite aproape zilnic.

Salutîndu-l cu un zîmbet de departe, ofițerul zăbovi o clipă cu privirea pentru a prinde gestul — cîteva înclinări scurte din cap — prin care octogenarul îl chema „la o mică parolă". De obicei, „mica parolă" se transforma într-o „mică partidă" de şah, apoi într-o discuție aprinsă despre arta militară, despre aviație. Bătrînul ar fi vorbit ore în şir despre zborul aviatic, despre muzică, pictură, literatură.

Podaru îşi aminti de întîlnirea lor de ieri. Adamache, ca niciodată, îi pusese cîteva întrebări ciudate : cum arată avionul de luptă supersonic, dacă n-are cumva o fotografie a aparatului, ce viteză

maximă atinge, cîți oameni are la bord, întrebări care îl supuseseră pe tînărul ofițer la adevărate supplicii, pentru a ocoli răspunsurile şi a-l face să înțeleagă că toate aceste date se numesc, în limbaj ostăşesc, „secrete militare".

Adamache rămăsese cam înnegurat şi, pe cît observă locotenentul, din ochi nu i se risipise încă acea umbră, oarecum inexplicabilă pentru tînăr. Azi părea mai tras la față ca oricînd. Îl invită, pe tăcute, să se aşeze pe banca de lîngă şezlong, unde Podaru se aşeza ori de cîte ori venea în vizită la bătrîn.

Ca niciodată, tabla cu 64 de pătrate albe şi negre nu mai era azi „al treilea interlocutor".

— Bună ziua, domnule Adamache !

Îi spunea „domnule" dintr-un impuls inexplicabil, poate fiindcă o auzise pe menajeră chemîndu-l aşa.

— Bună ziua, tinere !

— Păreți puțin supărat.

— Într-adevăr, păcătoasa asta de infirmitate. Imposibilitatea de a mă mişca îmi creează o stare insuportabilă. Îmi vine pur şi simplu să...

Podaru îl privi uimit. Niciodată nu-l văzuse atît de deprimat, atît de plictisit de viață.

— Dacă aş putea să plec undeva... Înțelegi, am ajuns să nu mai suport această casă care a devenit pentru mine hidoasă ca un penitenciar.

Tînărul măsura cu ochii statura gîrbovită a bătrînului. Zărea un om prăbuşit în el, ajuns la răscrucea vieții, poate cea din pragul sfîrşitului.

— Altădată îmi vorbeați ca un optimist. Nu înțeleg de unde această schimbare !

— Adevărat, confirmă Adamache după o scurtă ezitare. Adevărat...

Şi nu mai putu scoate nici o vorbă de la el. Locotenentul avu impresia că ochii octogenarului s-au aburit uşor.

Simți nevoia să plece. Bătrînul îşi dădu şi el seama de aceasta şi se ridică greoi de pe şezlong, arborînd un zîmbet ciudat.

— Azi nici măcar la o parolă nu putem sta. Iartă-mă, tinere ! La revedere...

Plecă încetişor spre casă. Podaru nu încercă să-l sprijine. Era totdeauna refuzat.

Cu paşi uşori, ofițerul ieşi în stradă, silindu-se să nu facă nici un zgomot cînd închise poarta.

Podaru intră în casă. Camera sa, largă şi răcoroasă, pe care o locuia numai de două luni, îl invită la odihnă.

Nu era însă obosit, cu toate că întreaga dimineață o petrecuse pe aerodrom ascultînd, o vreme, sfaturile maiorului Şoldan, comandantul de escadrilă, lîngă fuzelajul argintiu al avionului.

Decolase, aterizase, apoi decolase iar, tăind ca o suveică fulgerătoare stratul gros de nori cumulus care acoperise cerul aproape întreaga dimineață.

După ce deschise fereastra de la stradă, atît cît să

poată pătrunde o fîşie de lumină, altfel oprită de hîrtia albastră, îşi dezbrăcă vestonul şi rămase în maiou. Se trînti pe dormeză şi deschise volumul lui Duhamel la pagina unde întrerupsese lectura seara trecută.

Cărțile, aşezate peste tot — în raftul peretierei, pe şifonier, pe vitrină, chiar şi în despărțiturile suportului vazei de flori — atrăgeau îndată atenția celui ce intra pentru întîia dată în cameră. Erau din cele mai variate domenii : medicină, beletristică, istorie, filozofie, sport, încît cu greu i-ai fi ghicit preferințele.

Camera era însă destul de simplu mobilată, ca orice încăpere locuită de un tînăr.

Locotenentul, singur fiind, era mulțumit de această ambianță odihnitoare. Şi totuşi nu s-ar putea spune că i-ar fi surîs să ducă mult timp această viață, într-un fel austeră.

Pe pereți nu se zărea decît o litografie veche reprezentînd un cerber — o copie după Dellacroix — care purta, evident, patina multor ani ce trecuseră peste ea.

Citi toată după-amiaza. Abia spre seară se ridică şi răsuci butonul aparatului de radio. Se transmitea concertul pentru pian şi orchestră de Liszt. Ar fi fost în stare să-l asculte de zeci de ori, fără să simtă că timpul trece.

Începu să se întunece. Minutarele indicau ora opt şi jumătate. Se apucă, în fugă, să se îmbrace.

La ora nouă trebuia să fie în centru, în fața ci-

nematografului „Dunărea”. Stabilise împreună cu Emilia să vadă un film în premieră.

Se întîlniseră de multe ori, deşi de la cunoştinţa lor nu trecuse vreme prea multă. Se cunoscuseră pe stradă. El o privise de departe, aşa cum urmăreşte un tînăr o fată care atrage atenţia prin ceva aparte. Ar fi vrut să-i arunce un surîs în treacăt sau chiar să-i vorbească ceva, dar acest mod de a acosta o fată i se părea pe cît de neobişnuit cu felul lui de a fi, pe atît de puţin politicos. Faptul că atunci cînd îi mai despărţeau doi-trei metri ea îi zîmbise, adresîndu-i o privire încurajatoare, crezuse că zîmbetul a fost adresat altcuiva şi întorsese capul să vadă cui ; constată că din spate nu venea nimeni. Şi mai ciudat i se păruse faptul că i se adresase simplu, ca unei cunoştinţe cu care nu se întîlnise de mult :

— S-ar părea că nu mă mai cunoşti...

El înregistră dintr-o singură privire ochii ei de un albastru intens, care se acordau perfect cu albul imaculat al obrajilor, buzele armonios desenate cu un penel fin, trăsăturile reliefate parcă într-o marmură rară, părul — vîltoare arămie de inele şi bucle — coafură nițel cam demodată, dar care se potrivea de minune chipului ei.

— Aminteşte-ţi, ne-am cunoscut acum doi ani... La un bal... la Casa de cultură.

Tînărul ofițer rămăsese cu impresia că întîmplarea i-a scos în cale o fată cu care ar putea lega o prietenie durabilă, neumbrită de capricii sau

de cine ştie ce întîmplări neprevăzute. Fusese o părere de moment şi el învăţase, din experienţa lui şi a altora, că de multe ori primele impresii nu mint.

Nu întîlnise încă pînă atunci o prietenă în măsură să-i ofere căldura sufletească după care tînjea deseori. Simţea din plin nevoia unei confidente, a cuiva care să-l înţeleagă şi să dea un curs mai deosebit existenţei sale. Nu întîlnise încă o fiinţă aşa cum şi-ar fi dorit, în ciuda faptului că era un tînăr sociabil, că nu-i plăcea să se izoleze decît atunci cînd preocupările îl obligau la aceasta.

I se oferise, oare, acum prilejul mult aşteptat ? Întrebarea aceasta şi-o punea, în ultima vreme, ori de cîte ori cunoştea o fată. De data asta avea impresia că răspunsul este afirmativ. Părerea i-o întărise înfăţişarea Emiliei, un anumit aer de statornicie, uşor de definit în trăsăturile feţei, şi lumina care exala din privirile ei.

Nu-şi aducea aminte s-o mai fi întîlnit vreodată, deşi îşi chinuia cumplit creierul. Totuşi, ocazia se arătase binevenită şi nici nu-i trecea prin gînd să o piardă.

— Vă cer mii de scuze, îngînase el, neîndrăznind s-o tutuiască. Unii oameni au o memorie vizuală cu adevărat neobişnuită dacă izbutesc să reţină chipurile cele mai comune pe care le-au întîlnit cîndva. Se pare că vă bucuraţi de o memorie prodigioasă. Regret că nu mă pot lăuda cu aşa ceva. Am şi dansat ?

Ea zîmbi uşor, nepierzînd tonul lui, voit spiritual :

— Din păcate, nu... Eram însoțită.

— Ah, da... Iar eu eram singur...

— Cu cîțiva colegi...

E adevărat, fusese la cîteva baluri la Casa de cultură a raionului, dar pe fata aceasta nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată, deşi — nu voise să recunoască pentru a nu o pune pe ea într-o situație jenantă — el avea o memorie care nu-l înşelase de prea multe ori.

Porniseră amîndoi mai departe — el se reîntorsese din drum — şi merseseră o bună bucată împreună, pînă în apropierea stației de autobuz. Deodată, ea se oprise brusc, privise înainte cîteva clipe, apoi i se adresase cu o voce schimbată :

— Te rog opreşte-te aici ! Nu mă conduce mai departe.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebase el contrariat.

— Rămîi aici... Te rog...

— Dar nu-nțeleg, cutezase el.

— Nici nu încerca să-nțelegi... E o... colegă... Nu vreau să ne vadă împreună. Dacă vrei să nu-mi faci un rău, pleacă imediat !

— Fără măcar să ştiu cum te-aş putea revedea ?

— Fără... N-am ce să-ți spun. Te rog, înțelege... Sîntem priviți !

— Te-aştept mîine la aceeaşi oră, în acelaşi loc unde ne-am întîlnit azi, îi spusese el dintr-o răsuflare şi făcuse calea-ntoarsă.

Abia după vreo cincizeci de paşi se oprise în staţia tramvaiului şi se prefăcuse că aşteaptă. Cînd întorsese capul, o văzuse dînd colţul unei străzi, în mare grabă, fără să privească îndărăt. „Ei drăcie", îşi spusese el. Încercase chiar să o urmărească, fiind convins că ea are nevoie de ajutorul lui, dar, deşi strada era foarte lungă şi dreaptă, şi fără ramificaţii laterale, nu o mai zărise pe fată, ceea ce îl făcuse să tragă concluzia că ea intrase într-una din casele apropiate.

Nu îndrăznise să înainteze. Trăise, oarecum, senzaţia cercetaşului, care, pătruns într-un dispozitiv duşman, se fereşte cît poate de ochii inamicului. Plecase cu speranţa că a doua zi o va reîntîlni.

Şi o reîntîlnise. Nu-i ceruse nici o explicaţie asupra celor petrecute şi nici ea nu se arătase dornică să deschidă vorba despre aceasta.

Se petrecea ceva neobişnuit cu el. De cînd o cunoscuse pe Emilia, simţea tot mai des dorinţa de-a o şti continuu aproape. Fata devenise mobilul principal al preocupărilor lui, de aceea nu-l prinsese mirarea în după-amiaza aceasta cînd, în repetate rînduri, se pomenise că gîndul îl smulge din lumea eroilor lui Duhamel şi-l poartă pe strada unde o întîlnise pe Emilia, stradă mărginită de ulmi groşi şi înalţi, cu coroane bogate. Lăsa uneori cartea pe piept şi, minute în şir, nu vedea decît ochii ei odihnitori ca mătasea albastră.

Ultimele acorduri ale concertului de Liszt încă nu se stinseseră, cînd fu gata îmbrăcat. Răsuci butonul radioului şi se pregăti să iasă. Dar în clipa cînd întinsese mîna să stingă lumina, sună telefonul. Ridică îndată receptorul, întrebîndu-se dacă nu cumva va fi chemat tocmai acum la regiment. Vocea pe care o auzi îi sună straniu.

— Tinere, am nevoie de ajutor... Te rog vino repede la...

— Cine sînteţi ? întrebă precipitat, desluşind o agitaţie puţin obişnuită în glasul acela surd.

— Vi...

Legătura se întrerupse brusc. Avea impresia că fusese bătrînul Adamache. El i se adresa, de obicei, cu „tinere". Da, el fusese !

Locotenentul rămase descumpănit. Ce să fie la mijloc ? Despre ce ajutor putea fi vorba, şi cum de apelase bătrînul tocmai la el, cînd avea atîtea cunoştinţe ? Şi de ce trîntise atît de brusc receptorul ? Suita aceasta de întrebări îl puse pe gînduri. Mai mare decît grija de a nu întîrzia la întîlnire fu curiozitatea de a şti ce se petrece în casa de peste drum. Apelul venise cu siguranţă din partea lui Adamache. Telefonă acestuia, dar... nu-i răspunse nimeni.

Ieşi în curte, trecu strada şi, după ce stătu puţin în cumpănă, încercă să intre la numărul 4. Poarta era închisă. Sună. Nu i se răspunse. Sună încă şi încă o dată. Acelaşi rezultat. Şi totuşi, sus, la etaj, unde locuia bătrînul, se zărea lumină.

Trecură cîteva minute pînă cînd menajera apăru şi descuie poarta. Femeia îl privi ţintuitor.

— Pe cine căutaţi ? îl întrebă.

— Pe domnul Adamache.

— A, mi se pare că staţi vizavi...

— Exact.

— Ora este cam neobişnuită... Ştiu eu dacă o să vă primească ? Aşteptaţi o clipă !

Femeia făcu vreo cîţiva paşi, apoi se întoarse. Rosti cu o voce căreia încerca să-i dea un ton de indiferenţă :

— La urma urmei, ce să-l mai anunţ ? Duceţi-vă sus !

Pe ofiţer îl izbi ceva în atitudinea femeii. O anumită nehotărîre, o oarecare nelinişte...

— N-am fost niciodată sus, spuse el.

— Pe scară, uşa din fundul coridorului.

— N-aţi vrea totuşi să-l anunţaţi dumneavoastră că am să-i comunic ceva important ? Nu l-am deranjat niciodată la o oră atît de tîrzie.

— Nu, eu nu mai sui la etaj... N-am făcut-o niciodată la ora asta.

Podaru rămase neplăcut surprins de tonul menajerei.

Intră în curte, mulţumind cu un mormăit, o lăsă pe ea mai întîi să intre în casă şi urcă scara în fugă.

Ajuns la etaj, într-un coridor cu geamuri multe, luminat de un bec slab, văzu trei uşi. Nu ştiu la care dintre ele să bată. În clipa aceea, în semiîntunericul

din capătul coridorului avu impresia că vede o umbră, care dispăru în camera cea mai apropiată de scară. Nu cumva i se păruse ? Mai ales că uşa se închisese fără zgomot.

Se duse şi ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Trase cu urechea. Nu auzi nici o mişcare. Era din ce în ce mai nedumerit.

Întîmplarea i se păru ciudată şi de aceea îşi luă inima în dinți şi bătu pe rînd şi la celelalte două uşi. Nu primi nici un răspuns. Toate erau încuiate.

Dar bătrînul ? „Să fi plecat între timp ? Sau poate a adormit ?"

Coborî scările, convins că cineva îi făcuse o farsă de prost gust, la telefon.

Adamache, indiscutabil, dormea sau poate ieşise în oraş cu cine ştie ce treburi. Dar glasul ? În auz îi mai stăruia încă glasul care îl chemase.

Nu-i era greu să constate că cineva avusese nevoie de ajutorul lui. Cine oare ? Pe strada Z nu cunoştea decît un singur om : pe bătrîn. Dacă acesta ar fi avut cumva nevoie, într-o anumită împrejurare, de sprijinul cuiva, la cine altul ar fi putut să apeleze pentru a fi ajutat cît mai repede dacă nu la el ?

Acea scurtă convorbire telefonică, pe care ar fi putut s-o reproducă cuvînt cu cuvînt, ascundea fără îndoială o taină.

Locotenentul nu putea să-şi închipuie pe care drum l-ar fi putut conduce această enigmă.

Coborî scările.

Cînd ajunse în curte, întîlni un bărbat trecut de cincizeci de ani, negricios, încărunțit, cu fața tăiată de două cicatrice. Una pornea de sub bărbie şi se oprea sub ureche, alta îi tăia buza de sus, continua pe sub nara dreaptă şi se sfîrşea sub pleoapa ochiului. Figura omului nu-i inspiră, la prima vedere, prea multă încredere. Şi asta, îndeosebi, pentru că noul venit, suferind de strabism, ofițerului îi fu greu să privească în ochii lui. Mai mult, avu impresia că cel pe care-l întîlnise încerca să-l ocolească. Se grăbi să dispară pe o uşă din stînga scării. Ofițerul privi îndelung după el... Parcă... Da... parcă mai văzuse undeva pe omul acesta... Nu întîlneşti prea des o figură ca a lui.

Dar unde, unde-l mai văzuse ?

Avu, la un moment dat, tentația să intre din nou în curte, să vadă unde se duce acest individ suspect. Chiar se reîntoarse din drum şi făcu vreo cîțiva paşi. Se opri automat. I se păru, ba chiar avu certitudinea, că nocturnul vizitator s-a ascuns înapoia uşii şi de acolo îl priveşte cu insistență.

Mai înaintă un pas, pentru a-şi da seama dacă nu cumva imaginația îi joacă vreo festă. Se convinse că, în adevăr, cineva s-a desprins de lîngă tocul uşii şi s-a topit în întuneric.

Nu merse mai departe. Se îndreptă spre poartă.

Menajera ieşi deodată în calea lui, de după colțul casei, căznindu-se să tragă un hîrdău în care crescuse un leandru înalt. O ajută. Era un bun prilej

ca să intre în vorbă cu ea.

— L-aţi găsit pe domnul Adamache ? îl întrebă.

— Din păcate, nu. Am bătut la uşă şi n-a răspuns.

— Doarme greu, sărmanul. Şi eu pat de multe ori la fel. Bat la uşă de-aş scula şi-un mort... N-aude ! N-aude şi pace...

— Nu m-ar mira atît, dacă nu mi-ar fi telefonat acum cîteva minute.

— V-a dat telefon ? ! La ora asta ? ! !

— Cred că dînsul era. Ori poate m-am înşelat eu...

— Tot ce-i posibil... Şi ce voia ?

— Mai locuieşte cineva sus ? ocoli ofiţerul răspunsul.

— Un nepot al dumnealui. E plecat la munte de vreo săptămînă.

— Nu l-am văzut niciodată, de cînd joc şah cu bătrînul.

— A venit de curînd. Nici n-aţi avut cînd să-l vedeţi. Ieşea numai noaptea... Ca fantomele...

Cînd ajunse la cinema, ceasul arăta 21 şi douăzeci. Emilia nu-l mai aştepta. Se mai învîrti o vreme fără rost, apoi se rugă de plasator să-i dea voie să intre în sală, deşi filmul începuse. Poate că ea era totuşi înăuntru. Înainte de aceasta, mai încercă o dată să-i telefoneze lui Adamache. Din nou nu

răspunse nimeni.

Cînd se aprinse lumina, îşi aruncă privirile în sală. Cum era înalt de statură nu-i scăpă nici un colţişor. Nu o văzu. Îi părea cu atît mai rău, cu cît nu-i cunoştea nici numărul de telefon.

Regretă incidentul din pricina căruia întîrziase la întîlnire. Risca să piardă o prietenie ce se anunța frumoasă şi trainică.

Emilia părea a fi o fată serioasă, aşezată, vorbea puțin — ceea ce lui îi plăcea mult — era modestă, şi asta lui îi plăcea şi mai mult. Ştia că e ingineră şi că lucrează la o fabrică, dar alte amănunte nu aflase de la ea.

Iată de ce, în drum spre casă, avu toate motivele să simtă un oarecare regret, explicabil de altfel. Merse o vreme pe jos, apoi se opri în stația de tramvai. Ora era însă tîrzie, aproape de miezul nopții, şi tramvaiul întîrzia. O porni mai departe pe jos şi, peste o jumătate de ceas, ajunse în capătul străzii Z.

Ca niciodată, mica stradă era cufundata în beznă. Nici o rază de lumină nu răzbătea de la vreo fereastră. Trebuia să calce atent, pentru a nu se izbi de vreun stîlp telefonic, trotuarul fiind foarte îngust.

Ochii însă i se obişnuiră repede cu întunericul. De aceea nu-i scăpă o umbră care traversă strada de pe trotuarul celălalt. Nu dădu importanță faptului.

Putea să fie un întîrziat ce se întorcea, ca şi el, acasă la această oră tîrzie. Dar felul cum celălalt traversase, neauzit, cu mişcări de felină, cu adevărat ca o umbră, îl făcu pe Podaru să înainteze cu precauţie.

Şi, în adevăr, fu inspirat. Ajuns lîngă colţul unei case care înainta pînă aproape de bordura trotuarului, avu intuiţia că e atacat şi, în aceeaşi secundă, făcu un pas în lături, apoi, întorcîndu-se brusc, mîinile sale încleştară braţul celui ce sărise asupra lui. Auzi un geamăt de durere şi zăngănitul unui obiect metalic care se rostogoli pe caldarîm. Vru să se aplece, dar îşi dădu seama că atacatorul are o putere neobişnuită. Cu o mişcare neaşteptată, celălalt îşi eliberă braţul şi încercă să lovească. Podaru pară lovitura cu antebraţul mîinii stîngi şi, la rîndu-i, trimise un pumn înainte, care nimeri în plin. Cunoştea forţa loviturii şi se aşteptă ca omul din faţa lui să se prăbuşească. Dar nu se întîmplă aşa. Cu aceiaşi paşi de pisică, umbra pieri înghiţită de întuneric. Încercă să vadă încotro fugise, dar îi fu cu neputinţă.

Bîjbîi cu mîinile pe jos, să caute ce i-a căzut celuilalt, şi descoperi, la cîţiva paşi înaintea lui, un pistolet. Abia îl atinse însă cu vîrfurile degetelor şi îşi retrase îndată mîna. Scoase batista şi apucă arma cu grijă, apoi o înveli şi o vîrî în buzunar.

Nu-şi pierdu calmul. Totuşi o întrebare începu să-l preocupe. Cine încercase, cine avusese vreun motiv cît de cît să-l lovească ? Să fi fost un tîlhar

care, profitînd de ceasul tîrziu al nopții, voise să-l jefuiască ? Greu de crezut.

Duşmani nu avea, şi nici nu avusese vreodată. Înclină să creadă, pînă la urmă, că un oarecare „răzbunător nocturn" îl confundase. Cine ştie ? Poate era la mijloc o poveste de amor sau o răfuială personală.

Ajunse în dreptul halei fabricii. Prin ferestre răzbătea pînă în spatele casei de la numărul 4 o lumină vie, fluorescentă, care desena contururile geamurilor pe peretele înalt al imobilului vecin. Acolo, sus, oamenii încă munceau. Din cînd în cînd, siluete apăreau la ferestre.

Casa lui Adamache era învăluită în întuneric. „Ce-o fi cu bătrînul ? se întrebă Podaru. Mîine după-amiază am să trec neapărat să-l văd".

Cînd deschise uşa, îl izbi în faţă un curent de aer rece. La plecare închisese fereastra. Cum de era acum deschisă ? În afară de el nimeni nu avea cheie.

Răsuci comutatorul. Lumina nu se aprinse. Bîjbîi prin întuneric, căutînd să ajungă la veioză.

Becul de la lampa de noapte răspîndi în cameră o lumină ştearsă.

Se apropie de geam şi, uluit, constată că ferestrele fuseseră forţate. Cineva intrase la el în cameră. Descoperi urmele lăsate de un drug între rama ferestrei şi toc. Cercetă cu atenţie totul în jur, dar nu

observă lipsa vreunui obiect. Deschise uşile şifonierului. Totul se afla la locul ştiut. Hainele, lenjeria, încălţămintea erau aşezate în aceeaşi ordine desăvîrşită.

Şi totuşi, ceva greu de explicat îi crea o senzaţie apăsătoare. Inima lui semnala un avertisment. Undeva, în raftul de sus al noptierei, păstra un carneţel cu scoarţe albastre în care avea cîteva note luate la un curs de tehnică aviatică. Se repezi şi deschise uşiţele. Răscoli hîrtiile pe care le avea acolo, unele scrisori, cîteva încercări literare, dar nu dădu de carneţel. Constată că umblase cineva în sertare. Îşi amintea că acolo îl punea totdeauna. Nu transcria în el date secrete, pentru asta avea un caiet înseriat, ştampilat, pe care-l păstra în dulapul de metal din cancelaria companiei. Dar unde era oare carneţelul albastru ? Nu izbuti să dea de el. Nu cumva, totuşi, însemnase şi vreo notă secretă în filele carneţelului ? Întrebarea începu să-l chinuie.

Cînd se apropie de fereastră, călcă pe ceva tare. Se aplecă şi descoperi jos, pe parchet, carnetul. Îl ridică febril şi-l răsfoi cu repeziciune... Era întreg, nu-i lipsea nici o filă. Dar... cine-l scosese din raftul noptierei şi-l aruncase jos, pe covor ?

După o vreme, îl cuprinse şi mai mult neliniştea : în încăpere se simţea un miros, foarte puţin sesizabil, care totuşi părea a se răspîndi încetul cu încetul. Florile, a căror apă n-o schimbase azi, erau de vină ? Ridică vaza şi, într-adevăr, simţi emanînd din ea un

miros destul de puternic de data aceasta.

Dar nu, nu erau florile. Cotoarele lor intrate în putrefacție au cu totul alt iz : acru, amar. Cînd se pregăti să golească apa, îşi dădu seama că pe fundul vazei luneca un obiect. Descoperi o mică butelie metalică, asemănătoare celei de la autosifon. Simți îndată mirosul greoi, persistent.

Nu ştiu ce să mai creadă.

Ziua aceasta fusese pentru el cu totul neobişnuită. Telefonul neprevăzut, faptul că nu izbutise să-l găsească pe bătrîn, atacul de pe stradă, fereastra deschisă, carnețelul albastru şi acum... butelia aceasta care, fără îndoială, era încărcată cu un gaz otrăvitor.

Duse vaza cu totul afară, apoi se întoarse şi formă numărul de telefon de la unitate. Ofițerul de serviciu îi răspunse în cîteva secunde.

— Locotenentul Podaru... Raportez...

ÎN CAMERA BĂTRÎNULUI

— Am crezut la început că este vorba de ceva care mă vizează personal. Sînt convins însă că m-am înşelat.

— Şi eu am aceeaşi impresie, locotenent Podaru. În relatarea dumitale este ceva care mă face să cred că nu te-ai înşelat, trase concluzia comandantul

unității. Spui că în ultima vreme bătrînul a devenit de o curiozitate suspectă. Vezi, faptul acesta oricui, ca şi dumitale, i-ar da de gîndit. În legătură cu incidentele, care ar fi putut avea urmări neplăcute pentru dumneata, nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne adresăm miliției.

Secretarul comitetului de partid al unității, maiorul Georgescu, care asistase şi el la discuție, ridică receptorul telefonului şi formă un număr.

La puține minute după aceasta, turismul comandantului îi transportă pe cei trei ofițeri la miliție. Acolo, Podaru avu prilejul să povestească încă o dată tot ce se petrecuse, străduindu-se să nu-i scape nici un amănunt. După ce sfîrşi de relatat, depuse pe masa din fața comandantului miliției raionale pistoletul învelit în batistă şi mica butelie de gaz, care se descărcase. Ofițerul de miliție le privi o vreme în tăcere, apoi, înainte de a apăsa pe butonul soneriei, îi recomandă locotenentului :

— Deocamdată nu trebuie să vă schimbați cu nimic felul de a fi. Sper că nu vă temeți de eventualități...

— Bineînțeles că nu.

— Ar fi totuşi mai prudent să purtați pistolet.

— Prudența nu strică, într-adevăr, interveni comandantul unității, cu un glas din care nu lipsea o anumită îngrijorare. Tinerii iau totul prea uşor cîteodată. Chiar din dimineața aceasta vei purta pistoletul cu dumneata.

— Am înțeles, rosti cu voce scăzută Podaru.

Intrarea principală a fabricii, din halele căreia una răspundea în strada Z, nu era departe de stația autobuzului. Podaru nu dăduse niciodată atenție acestei întreprinderi, vreo tăbliță indicatoare nu exista, astfel că nu aflase încă ce fel de produse ies pe poarta înaltă, din fier forjat.

Cînd îi mai rămaseră de străbătut cîteva zeci de metri pînă în dreptul fabricii, în minte îi reveni brusc chipul omului pe care-l văzuse odată la geamul cabinei din dreapta porții.

Da, fără îndoială, era sigur că nu se înşela. Cu o seară înainte, cînd intrase în curte, la numărul 4, chemat de acel apel telefonic, se izbise de omul acesta cînd să plece, dar nu-i trecuse prin minte că bărbatul cu înfățişare de loc atrăgătoare era una şi aceeaşi persoană cu portarul fabricii. Se gîndi să se ducă, sub un pretext oarecare, şi să privească prin geamul cabinei, să-şi întipărească mai bine în minte trăsăturile acestuia. Nu fu însă nevoie să se apropie de cabină, pentru că omul cu fața brăzdată de cicatrice tocmai deschidea porțile unui camion „Bucegi" cu prelată, încărcat din greu, se vede, după felul cum vibra motorul şi după atenția cu care manevra şoferul. Ofițerului nu-i scăpă o privire furişată pe care i-o aruncă pe sub gene portarul, privire care i se păru mai degrabă o fulgerare de mînie.

Cicatricele de pe chip se colorară deodată într-un vînăt bătînd în negru.

Ca şi ieri la această oră, sirena fabricii sună încetarea lucrului.

Ca şi ieri, poate în virtutea unui reflex condiționat, ofițerul privi hala deasupra căreia era montată sirena, apoi ochii i se îndreptară, ca de obicei, spre nenumăratele cuiburi de rîndunici îngrămădite sub brîul de beton al casei lui Adamache.

Nu văzu nici un lăstun înscriindu-se în zborul ondulat atît de cunoscut, nu auzi nici un ciripit, fapt care-l întristă. Pustiul din mica aşezare a rîndunicilor îşi trimise liniştea grea pînă în inima lui.

Încă un amănunt îl făcu să se oprească şi să privească, îndelung, zidul : cărămida, care cu o zi înainte era dislocată, era acum aşezată la fel ca celelalte, încît nu mai deosebeai nimic.

Trecînd pe lîngă casa de la numărul 4, remarcă o tăcere nefirească la ora aceasta şi o nemişcare totală. Bătrînul nu era în curte. Întinse mîna spre butonul soneriei, dar înainte de a apăsa simți o atingere uşoară pe umăr. Tresări puternic şi se întoarse brusc, gata să riposteze. Înapoia lui se afla... Emilia.

— Tu, Emilia ? ! ! Aş putea să jur că nu ți-am auzit paşii. Parcă ai coborît din cer. Pe unde-ai venit ?

Fata îl privi zîmbind. În ochii ei ofițerul descoperi şi o uşoară umbră de melancolie.

— Am să-ți spun, cu condiția să-mi răspunzi la două întrebări : întîi, de ce n-ai venit aseară ; al doilea, ce cauți pe strada asta şi, dacă nu e prea mult, la cine te pregăteşti să suni ?

Locotenentul ocoli răspunsurile adevărate :

— Te rog să mă scuzi, Emilia... Aseară am fost chemat la unitate... Tocmai mă îmbrăcam să plec spre cinema. Din nefericire, n-am avut cum să te anunț. Trebuie să ştii că locuiesc chiar în casa de peste drum, iar acum voiam să sun la un bătrîn tare cumsecade care mi-a promis nişte cărți.

— Va să zică locuieşti chiar pe strada Z...

— De ce te miră ?

— Fiindcă stai la doi paşi de locul unde muncesc eu.

— N-ai vrea să spui că lucrezi la...

— Ai ghicit. Chiar aici, la fabrică.

— Extraordinar... Eram atît de aproape de tine şi nu ştiam unde să te găsesc. Spune-mi, eşti supărată că aseară n-am putut veni ?

— Mi-a trecut. Aseară însă... În sfîrşit, nu este cazul să mai discutăm despre ce-a fost.

— Ți s-ar fi putut întîmpla şi ție...

— Ai dreptate !

— Îți propun să ne vedem mîine seară. Ai ceva împotrivă ?

— Nimic.

— La ce oră şi în ce loc ?
— Ora şi locul rămîn cele de aseară. De acord ?
— De acord.

Către seară auzi paşi precipitaţi pe stradă. Se duse la fereastră. Chiar atunci un automobil opri brusc şi cîţiva oameni pătrunseră la numărul 4. Îl recunoscu printre aceştia şi pe comandantul raionului de miliţie.

Se îmbrăcă la repezeală şi trecu strada.

Un civil, care se afla îndărătul porţii, îl opri.

— Caut pe tovarăşul comandant. L-am văzut intrînd.

— Cine sînteţi ?

— Locotenentul Podaru. Azi am fost la dînsul, la raion.

— Bine. Intraţi !

Sui scările, cîte trei trepte odată. Auzi pe cineva vorbind în camera din capătul coridorului.

Uşa era întredeschisă. Intră, plin de nelinişte şi nerăbdare să afle mai repede ce caută oamenii aceştia aici.

Altcineva poate ar fi dat înapoi în faţa spectacolului care i se înfăţişă ochilor. El avea nervii tari, ştia să şi-i strunească, să-şi păstreze sîngele rece în cele mai dificile împrejurări.

Bătrînul pensionar Paul Adamache atîrna spînzurat de un cui din tavan. În jurul gîtului se

zărea înnodat un cablu electric. Ochii îi ieşiseră din orbite, iar mîna invalidă, dreapta, cu palma strînsă, părea a arăta ceva în colțul camerei.

Locotenentul salută pe comandantul miliției raionale şi se apropie cu paşi înceți.

— Nu înțeleg ce l-a determinat s-o facă. Am impresia că numai o mare nenorocire, picată din senin. Altfel arăta a fi un om optimist, în ciuda infirmității.

— Întocmai, este de neînțeles. Dacă într-adevăr e vorba de o sinucidere...

— Ce vreți să spuneți ? tresări ofițerul.

— Încă nu ştim precis ce e la mijloc. S-ar putea să... Autopsia va confirma.

— Era un om deosebit...

Comandantul miliției lăsă pe ceilalți să fotografieze interiorul, poziția cadavrului şi să încheie procesul verbal. Ieşi pe coridor.

Podaru îl urmă imediat.

— Să mergem pînă jos ! îl invită comandantul. Locatarii ne-ar putea relata lucruri interesante.

Ofițerul de miliție bătu la una din uşile de la parter. Ieşi... portarul fabricii. Văzîndu-l pe locotenent, se încruntă uşor.

— Locuiți aici ?

— Cine sînteți ? se răsti omul, vădit enervat.

Comandantul miliției raionale, care era îmbrăcat civil, îi întinse legitimația.

— Da. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Cine eşti dumneata ? întrebă ofițerul.

— Mă numesc Donete şi locuiesc aici de unsprezece ani. Soția mea făcea menaj domnului colonel Adamache.

— Dumneata ne-ai anunțat că bătrînul s-a sinucis ?

— Da, eu.

— Soția dumitale... ?

— Încă nu şi-a venit în fire... Vă închipuiți, ea a descoperit totul. Nu ştia ce e cu domnul colonel Adamache, de ce nu coboară. Nici la masă, nici la aer. Avea cîteodată obiceiul să se închidă în cameră. Totuşi ea s-a dus şi a bătut în uşă. N-a răspuns nimeni, bineînțeles. Cînd a deschis...

— N-a găsit în cameră nici o scrisoare, nimic deosebit ?

— Absolut nimic. A coborît scările tremurînd şi mi-a spus.

— Ai urcat, după aceea, dumneata ?

— Da.

— În cameră ai intrat ?

— Fireşte. Ca să vă telefonez. Nu există nici un telefon public prin apropiere.

— N-ai observat ceva deosebit, care să-ți atragă atenția ? Mă gîndesc la vreo hîrtie... sau la vreun obiect ?

— Nu, n-am văzut nimic.

— Cine mai locuieşte sus ?

— Un... un tînăr. Tînăr, vorba vine. Cred că are peste patruzeci de ani. Nepotul bătrînului. S-a mu-

tat de curînd. Un om liniştit şi de treabă. Cred că domnul Adamache s-a bucurat că n-o să mai fie singur. Mai ales că îi era şi rudă. Acum e plecat în concediu la munte.

— Camera lui e încuiată ?

— Cred că da.

— Vreți să mi-o arătați ?

— Desigur.

Portarul îl conduse pe scări pînă în fața uneia dintre uşi.

— Aici.

— Şi în camera aceasta ? se întoarse ofițerul de miliție brusc spre camera din mijloc.

— Aici îşi ținea domnul Adamache cărțile. E deschisă.

— Bine. Poți să pleci ! Te-aş ruga, însă, să rămîi acasă. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

Comandantul miliției privi îndelung interiorul, în care domnea o ordine desăvîrşită. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Pe cel din fund se afla o etajeră mai mică, iar deasupra ei un tablou reprezentînd o mare înfuriată, cu creste albite de spumă, un vapor, iar undeva, la orizont, o dungă vînătă — țărmul. Deasupra mării, la mică înălțime, zbura un avion de o formă ciudată, în carlinga căruia se găsea pilotul. Podaru citi în colțul din dreapta al tabloului : *Blériot traversant la Manche, le 9 Juillet 1909.*

Ieşi din cameră şi se apropie din nou de uşa în-

cuiata. Comandantul miliției făcu semn unuia dintre oamenii cu care venise. Acesta, după ce luă seama cîteva clipe prin gaura cheii, căuta într-o servietă pe care o purta cu el.

Uşa fu deschisă imediat.

Pentru că se lăsase întunericul, ofițerul aprinse lampa, îl surprinse aglomerarea de mobile, aerul închis, irespirabil din cauza stratului gros de praf care se aşezase peste tot.

— S-ar părea că n-a locuit aici nimeni de ani de zile, observă ofițerul.

Pe una din noptiere, într-o scrumieră, se afla un capăt de țigară cu filtru, iar alături o cutie cu chibrituri. Le studie cu atenție. Se aplecă apoi şi privi sub pat. Zări un obiect căruia nu-i putu desluşi îndată conturul. Ocoli patul, întinse mîna şi dădu de o cutie. O scoase la lumină, apucînd-o cu batista. Era un toc de binoclu de un tip mai vechi. Descuie capsa şi trase capacul. Cutia era căptuşită cu catifea albastră.

Privi cu luare-aminte tocul binoclului. Un lucru îl izbi imediat : nu se zărea nici urmă de praf pe el. Se duse la telefon şi formă numărul raionului de securitate.

Casa lui Adamache era continuu supravegheată, dar nimeni străin de ea nu se arătă prin apropiere, nimeni nu încercă măcar să sune la poartă.

Cadavrul bătrînului încă se mai afla la morgă, cînd se prezentară nişte rude îndepărtate ale mor-

tului, din Galați, să-l ridice. Preparativele privind transportul erau pe cale de a fi încheiate. Se dădură însă pe neașteptate dispoziții ca nimeni să nu ridice cadavrul.

La numai cîteva minute după aceasta opri un automobil din care coborî maiorul Iovan, din securitate. Intră precipitat, şi primul său gînd fu să-i vadă pe cei ce se prezentară drept rudele mortului.

— Vă cer iertare, se adresă el femeii şi bărbatului care aşteptau oarecum intrigați. Nu vreau să-mi lămuriți decît un singur lucru : cum ați aflat de moartea rudei dumneavoastră ?

Bărbatul, ridicînd din umeri, dădu un răspuns evaziv :

— O telegramă... Nici măcar nu era semnată. Pesemne vreun vecin...

— O aveți cumva la dumneavoastră ?

— Nu, n-am luat-o, răspunse cel întrebat. De unde să ştiu că aveți nevoie de ea... ! ?

— E la mine, uitați, interveni femeia, scoțînd din poşetă telegrama pe care o întinse maiorului. Am prezentat-o la serviciu ca să pot fi învoită. A rămas la mine.

— Ne-o veți lăsa nouă pentru o vreme.

— Desigur, încuviință femeia. Numai... v-am ruga să ni se dea cît mai repede autorizația de înmormîntare.

— Veți primi-o fără întîrziere. Pînă atunci vă rog să aşteptați aici ! Mai avem ceva de discutat.

Ofițerul intră din nou în cabinetul medicului care făcuse autopsia.

— Doctore, mă interesează în mod deosebit ora la care a survenit moartea.

— Vă pot spune cu aproximație de cîteva minute : în jurul orei 20,30, în urma unei înțepături profunde a bulbului vital cu un ac lung şi subțire...

Un tînăr înalt, cu o statură atletică, intră în biroul dirigintelui oficiului poştal din centrul oraşului. După ce se legitimă, îi întinse acestuia o telegramă.

— Aş vrea să stau de vorbă cu funcționara care a înregistrat această telegramă. Vă rog, însă, tovarăşe diriginte, cît se poate de discret. Eventual, aduceți mai întîi aici recipisierul. Ne vom descurca noi...

Dirigintele, tăcut, îl privi pe deasupra ochelarilor şi ieşi din birou. Se reîntoarse îndată la fel de taciturn, cu registrul în care fusese consemnată primirea la oficiu a telegramei.

— Ce dată poartă ?... Sau numărul ? 1369 ?... Vă spun imediat cine era la ghişeu... Da, aici e semnătura Roxanei...

— Roxana, şi mai cum se numeşte ?

— Roxana Ştefănescu...

— Aş putea să-i vorbesc ?

— Aş putea să ştiu şi eu ce s-a întîmplat ? Sînt şeful ei doar, rosti înciudat dirigintele.

— E o chestiune care ne depăşeşte pe amîndoi.

Chemați-o, mai bine, pe dînsa !

— Îmi pare rău, dar a fost în tura de dimineață...

— Adresa ei ?...

— Strada Olimp, 24. Vă rog, însă, notați că e bolnavă de inimă. Nu ştiu ce s-o fi întîmplat... o fi reclamat cineva ceva... Purtați-vă atent cu ea...

Tînărul ieşi, după ce salută în grabă, şi nu se opri pînă la adresa Roxanei Ştefănescu.

— Imposibil să vorbiți cu ea, îi spuse vecina de apartament. A avut o criză de inimă şi au dus-o cu salvarea... A primit un telefon. În timp ce vorbea i s-a făcut rău...

ATAC ÎN CER

— Era un om bun ca pîinea lui Dumnezeu. Nu, n-avea duşmani. Cine-ar fi putut să-l urască ? Nimeni, numai prieteni buni îl înconjurau... Eu cred că boala i-a furat judecata...

— Dumneata, ca menajeră, ai pătruns de multe ori în camera lui. N-ai observat ce lucra ? întrebă maiorul Iovan pe bătrînă.

— Scria mereu. Umplea caiete după caiete. Dar ce scria... Dumnezeu ştie !

— Unde păstra caietele ?

— În sertarul mesei. N-ați dat de ele ?

— Nu. Spune-mi, în seara cînd a venit ofițerul

care locuieşte în casa de peste drum, a mai intrat cineva în curte ?

— Nimeni. Poarta era încuiată.

— Dar ofițerul venea des la bătrîn ?

— Aproape în fiecare zi.

— Intrau în casă ?

— Nu. Discutau în curte. La umbră.

— N-ai auzit despre ce vorbeau ?

— Nu-mi place să trag cu urechea.

— Totuşi...

— Fără să vreau, acum cîteva zile am auzit... Vorbeau despre avioanele astea super...

— Supersonice ?

— Da, da... Bătrînul părea foarte supărat. Nu ştiu de ce. În ziua aceea nici n-au jucat şah.

— Altceva n-ai mai auzit ?

— Nimic. De altfel, tînărul a plecat imediat. Iar bătrînul a urcat în cameră.

Maiorul Iovan stătu o clipă pe gînduri.

— În seara cînd a venit din nou ofițerul, n-ai mai văzut pe nimeni intrînd sau ieşind din curte ?

— Nu ! De ce să nu spun adevărul ? N-am văzut.

— Eşti sigură ? N-ar fi putut cineva să sară gardul în curte ?

— Asta... n-aş putea să jur.

— Dar... soțul dumitale unde se afla la acea oră ? Era încă la fabrică ?

— Da. Sigur că da.

— La ce oră s-a schimbat în seara aceea ? Adu-ți

aminte precis !

— Ca de obicei... la 11 noaptea.

— Sigur ?

— Da. La 11 noaptea s-a schimbat, domnule ofițer.

Maiorul salută cu o înclinare a capului şi ieşi. Bătrîna îl conduse pînă la poartă. Înainte de a pleca, îi spuse femeii :

— După ce se va întoarce de la munte nepotul bătrînului, să-i spuneți că-l rog să-mi dea de veste. După cîte înțeleg, lui îi va rămîne casa moştenire.

— Lui, dacă nu s-o ivi altcineva... Cine ştie !

În aceeaşi zi, Podaru veni acasă mai tîrziu ca altă dată. Menajera de peste drum mătura trotuarul.

O salută. Femeia îi făcu un semn discret. Locotenentul se apropie.

— N-am putut să vă spun nimic pînă acum, rosti ea privind cu precauție în jur. Am să vorbesc ceva cu dumneata !

— Cu mine ?

— Da. Domnul Adamache m-a rugat...

— Vă ascult.

— Mi se pare că nu mă priviți cu prea multă încredere...

— Ce vă face să credeți ?

— Ştiu eu ? Puteți însă să vă încredeți în noi.

Podaru nu fu lămurit dintru început ce înseamnă

acel „noi”.

— Ce aveți să-mi spuneți ?

— Ştiți că domnul Adamache avea o simpatie deosebită pentru dumneavoastră ?

— Pentru mine ?

— E uşor de înțeles. De-ar fi numai faptul că vă chema la şah aproape în fiecare zi...

— Mă rog, şi ?...

— În cîteva rînduri, cînd i-am dus mîncarea, a deschis vorba despre dumneavoastră...

— Anume ?

— Nu ştia din ce unitate militară faceți parte.

— Nu pricep ce l-ar fi putut interesa !

— Mi se pare că a trecut şi dînsul prin regimentul de aviație în care faceți dumneavoastră serviciul. A fost chiar comandantul regimentului.

— A spus el asta ?

— Da. A fost comandant... În urmă cu mulți ani...

— Nu înțeleg de ce nu mi-a vorbit niciodată de asta...

— Poate că... cine ştie... într-un fel...

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că poate asta l-a făcut să-mi încredințeze ceva deosebit... Un secret...

Locotenentul o privi uluit. Femeia se grăbi să-l lămurească :

— Am să vă dau nişte caiete. Cu puțin timp înainte de a se întîmpla nenorocirea, domnul Adamache m-a chemat şi mi-a spus : „Ține-le, şi

dacă eu nu voi mai fi în stare s-o fac, că nu mă simt bine cu sănătatea, să i le duci tînărului ofițer care locuieşte în casa de peste drum. Să-i spui că aceasta a fost dorința mea !"

— Să mi le dați mie, deci ?

— Da. Aşa mi-a spus. Se schimbase de tot la față. Mi-a întins caietele învelite într-un jurnal. Le-am luat şi le-am închis în scrin. Vi le aduc îndată !

Menajera reveni cu un pachet destul de voluminos.

— Numai... să nu mă dați cumva de gol ! Să ştiți că ofițerul de la securitate m-a întrebat de caiete, dar eu nu i-am spus că sînt la mine. N-am vrut să i le dau altcuiva. Asta a fost dorința bietului bătrîn. Am ținut să-i respect voia de pe urmă. Dumneavoastră n-aveți decît să faceți ce vreți cu ele.

— Mai întîi am să le citesc...

— Aş mai avea să vă spun ceva : să ştiți că ofițerul de la securitate m-a întrebat şi de dumneavoastră...

— De mine ? Cînd ?

— Aseară.

— Şi ce anume v-a întrebat ?

— Dacă veneați des la domnul Adamache, ce discutați, dacă urcați sus...

— Şi dumneavoastră ?

— I-am spus adevărul. Dar despre cele ce discutați de unde să ştiu eu ?

— Altcineva nu mai venea la domnul Adamache ?

— Veneau zi de zi, seară de seară, foşti colegi, toți oameni în vîrstă...

— Şi despre ei nu ți-a cerut să vorbeşti ?

— Cum nu ? Am spus tot ce ştiu.

— Foarte bine.

— Încă o dată vă rog... Nu mă dați de gol cu caietele.

— Nici o grijă ! Nu va afla nimeni de ele...

Stabilise, împreună cu Emilia, să se întîlnească în seara aceea la ora opt şi jumătate. Poate că ea ar fi vrut să meargă la cinematograf — îi plăceau mult filmele cu acțiuni palpitante — dar el ar fi preferat să iasă undeva, la marginea oraşului, unde cerul capătă o nuanță de albastru marin şi unde stelele par mai mari şi mai strălucitoare decît deasupra oraşului.

Ar fi fost tentat şi să deschidă pachetul încredințat de menajera lui Adamache, dar pentru aceasta i se părea că va trebui să-şi rezerve o după-amiază. Acolo, indiscutabil, se aflau lucruri de mare interes. Poate că nici n-ar fi trebuit să pătrundă el cel dintîi în lumea în care era sigur că aveau să-l introducă manuscrisele bătrînului.

Încuie pachetul în şifonier şi — după ce stătu lungit cam o jumătate de ceas — se ridică să se bărbierească. Odată terminată această plicticoasă treabă, care-i lua zilnic mai bine de o jumătate de

oră, se îmbrăcă şi se pregăti să iasă în oraş.

Ca un făcut, sună telefonul. Oare Emilia era ? Nu, recunoscu vocea ofițerului de serviciu. Acesta nu-i spuse decît un cuvînt, unul singur, dar care avu darul să-l transforme brusc pe Podaru.

Îşi dezbrăcă la repezeală hainele civile, îmbrăcă pe cele militare şi ieşi în fugă pe poartă. Abia cînd ajunse în capul străzii îşi aminti că, de fapt, nu-i telefonase Emiliei pentru a o ruga să nu se supere că din nou el nu va putea fi în seara aceea la întîlnire. Va înțelege fata şi de data aceasta cît de complexă e uneori viața de militar ? Da, era sigur, privațiunile, asperitățile acestei cariere le va percepe, dar frumusețile, multiplele-i atracții, de acestea nu avea ea cum să-şi dea seama.

Chiar în seara aceea Podaru trăi momente de adîncă satisfacție acolo, în împărăția stelelor, în lumea norilor cu forme atît de fascinante, din care, într-o sutime de secundă, privirea scăpată de pe complicata aparatură de bord se înfruptă cu lăcomie.

Zbura la altitudine mare. Avea misiunea să intercepteze o țintă.

Privirile îi erau fixate neîntrerupt pe ecranul radiolocatorului de bord.

— Ținta înainte şi puțin la stînga ! auzi în căşti vocea ofițerului navigator de la punctul de dirijare. Pilotul întoarse capul spre stînga, dar nu zări decît stelele plutind în spațiu ca-ntr-un lichid incolor,

irizat de o lumină aproape bănuită, filtrată prin pînza norilor.

Iată că pe ecranul radiolocatorului apăru un impuls. Navigatorul transmise din nou poziția şi... ținta apăru... Mări viteza. Mişcarea spontană a acelor vitezometrului îi creă o senzație de voluptate.

Avionul păru a fi căpătat deodată viteza şi imaterialitatea fulgerului.

— Văzut ținta ! Atac ! raportă el.

— Bine, poți ataca !

— Degajez...

Îndeplinirea misiunii era uşor de dovedit. Fotomitraliera avea să prezinte imaginea țintei. Pe avionul țintă zburase unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, locotenentul major Soran, pilot clasa întîi, unul dintre zburătorii experimentați ai escadrilei.

Cînd se întîlniră jos, pe aerodrom, Soran îi strînse cu căldură mîna şi-i zîmbi :

— Să ştii că ai intrat la atac fără să te observ. Felicitările mele !

Fu un compliment deosebit pentru tînărul pilot de vînătoare.

Podaru abia aştepta să răsfoiască manuscrisele lui Adamache. Avea certitudinea că ele îi vor da cheia întîmplărilor din ultimele zile, că în curînd, pornind pe un fir al Ariadnei, va ajunge la dezlegarea acestei ecuații. Totul i se părea adîncit în mister, de

cîtva timp încoace. Chiar şi zborul pe care-l efectuase cu o seară în urmă, goana aceea uluitoare sub cerul bătut în ţinte de aur o pusese la un moment dat pe seama unei înlănţuiri de întîmplări care-l preocupa intens.

Înainte de a deschide caietele, ţinu totuşi să-i anunţe maiorului Iovan că voluminoasele însemnări îi fuseseră înmînate. Acesta nu se opuse ca locotenentul să fie cel dintîi cititor al lor.

Desfăcu pachetul. Găsi opt caiete numerotate de la I la VIII, fiecare de cîte o sută de file. Erau înnegrite cu un scris mărunt, citeţ, ordonat.

În text întîlni unele schiţe despre rostul cărora nu-şi putu face nici o idee la început.

Întîia filă a primului caiet purta un cuvînt înainte : *„După o ezitare de mulţi ani, m-am decis, în sfîrşit, să imortalizez aici pentru urmaşi cîteva evenimente din istoria aviaţiei româneşti, una dintre cele mai prestigioase din lume. Decizia de a începe această lucrare am luat-o în ziua cînd, chemat de nostalgia plaiurilor natale, a venit în ţară, după multe decenii, Traian Vuia. M-am întîlnit cu el, i-am expus planul meu şi el mi-a reamintit nenumărate întîmplări memorabile, printre care şi cea din luna martie a anului 1906 de pe cîmpul de la Montesson, cînd eu însumi am luat parte la un epocal eveniment : desprinderea unui avion de la sol cu mijloace proprii de bord, pentru întîia dată în istorie. Aparatul era condus de regretatul, ilustrul om de ştiinţă, prietenul meu*

de neuitat, inginerul român Traian Vuia.

În acea perioadă, şi cîţiva ani mai tîrziu, l-am întîlnit de mai multe ori pe alt mare precursor al aviaţiei mondiale, inginerul român Henri Coandă, constructorul primului avion cu reacţie. I-am cunoscut îndeaproape pe Aurel Vlaicu, pe Ion Paulat şi pe mulţi alţi aşi ai aviaţiei din acea vreme, pe mulţi dintre piloţii celebri ai timpului, printre care şi pe francezii Dollfus şi Blériot.

Eu însumi posed unul dintre primele carnete de pilot al aviaţiei române..."

Telefonul zbîrnîi insistent şi ofiţerul fu nevoit să întrerupă lectura. Ridică receptorul.

— Tu eşti, Mihai ?

— Sărut mîna, Emilia. Nici nu îndrăznesc să mă scuz... Ce-ai să crezi, nu ştiu...

— Nu e nevoie să te scuzi. M-am gîndit că trebuie să fi intervenit ceva neprevăzut. Sînt obişnuită. Şi tata a fost militar. Mai mult, aviator... Şi încă un aviator destul de... stimabil.

— Eşti înţelegătoare. Îţi mulţumesc. N-am avut vreme nici măcar să te anunţ.

— Mi-am închipuit. Ce faci, nu mă conduci la autobuz ?

— Cu multă plăcere ! Abia acum pleci acasă ?

— Da. Chiar în clipa aceasta. Să ştii, nici eu nu sînt totdeauna sigură că nu pot lipsi de la o întîlnire.

— Ai dreptate... Într-un minut sînt în stradă.

— Bine. Te aştept !

Îşi îmbrăcă vestonul.

Emilia îl aştepta. Îi sărută vesel mîna, apoi, rezervat şi politicos, trecu la un pas în urma ei din pricina trotuarului prea îngust. Ea coborî însă pe caldarîm şi-l obligă şi pe el să facă la fel. Îl prinse de braţ şi-l privi fugar, zîmbind.

— Pari cam obosit. Ai avut o zi grea ?

— Mai degrabă o noapte dificilă...

— Nu-nțeleg.

— Moartea vecinului meu m-a tulburat. Era un om lucid, cult, îți făcea o plăcere deosebită să conversezi cu el.

— Apropo, spuse ea, cum merge ancheta ? Eşti la curent ?

— Oarecum. Atît am aflat : că nu este vorba de o sinucidere.

Ea nu păru uimită.

— Asta o ştiam şi eu.

— Cum aşa ? ! întrebă el mirat.

— De la portarul fabricii. Locuieşte chiar în casa bătrînului.

— A, portarul... Îl cunosc. Emilia, tocmai țineam să te-ntreb : ce anume produce fabrica voastră ?

Ea avu un moment de ezitare.

— Este vorba de nişte... de nişte prototipuri... Comenzi speciale.

— A, da... Probabil... ceva secret.

— Exact. Tu, ca ofițer, înțelegi ca şi mine ce-nseamnă un secret. Nu ? Nu te supăra că nu-ți

pot spune mai mult.

— Am înțeles, spuse Podaru zîmbind, şi schimbă vorba.

Cînd să iasă de pe strada Z şi să se îndrepte spre stația autobuzului, un grup de copii se precipită înspre ei, se produse o învălmăşeală şi cîțiva căzură. Unii se ridicară rîzînd, alții scîncind a plîns.

Printre aceştia din urmă, unul plîngea să ia strada foc.

Podaru se apropie de el să-l liniştească. Uimit, văzu atîrnat de gîtul lui un binoclu. I-l luă şi-l răsuci în mîini.

— S-ar zice că te interesează, rîse Emilia.

— Evident. E un binoclu german, din primul război mondial. De unde-l ai, puştiule ?

— L-am găsit aruncat colo, în tufele de liliac, spuse copilul ştergîndu-şi lacrimile.

— Cînd l-ai găsit ?

— Ieri, cînd jucam mingea.

— Hm ! Nu e o jucărie pentru voi. Asta e o piesă de muzeu. Şi uite, l-ați stricat, i-ați spart un ocular.

— Nu l-am spart noi, nene ! Aşa l-am găsit, spart.

— Va trebui să-l duc la muzeu. Acolo e locul lui, copii ! mai spuse locotenentul.

— Chiar vrei să-l predai la muzeu ; întrebă Emilia, privindu-l lung.

— Deocamdată nu.

Cercetă încă o dată ocularele. În gîndul lui se înfiripă o idee. Îi mulțumi Emiliei cu glas tare că-l

sunase la telefon. Altfel n-ar fi ajuns în posesia binoclului şi, cine ştie, poate la dezlegarea unei enigme.

ÎNTÎLNIRE CU UMBRA

Arşiţa sufocantă de peste zi nu se risipise o dată cu căderea serii. Pătrunsese în zidurile casei, în acoperiş, în frunzişul pomilor. Deşi geamul era deschis, Mihai Podaru simţea din ce în ce mai mult nevoie de aer. Nici un fir de răcoare nu adia din grădină. Dimpotrivă, un şuvoi înăbuşitor, de aer supraîncălzit, se revărsa continuu în încăpere.

De cînd stinsese lampa, se răsucise de zeci de ori cînd pe o parte, cînd pe alta, dar nu fusese chip să adoarmă. Poate că la aceasta contribuiau şi cele citite în primele două caiete ale bătrînului, o relatare emoţionantă a acelor ani de pionierat ai aviaţiei mondiale — şi în special ai aripilor româneşti — cînd primii noştri constructori de avioane se luptau cu îndrăzneală să înfrîngă nenumăratele piedici şi lipsuri, să înalţe cel dintîi avion sub cerul Carpaţilor. Chipul bătrînului prinsese să-l obsedeze. Aceleaşi întrebări continue îl răscoleau : „Cine avusese motive să-l suprime ? Ce era cu acest misterios nepot al lui Adamache, a cărui venire coincidea în chip straniu cu moartea bătrînului ? Dispăruse cu ade-

vărat de cîteva zile sau... ?”

Gîndul îi alerga de la o noțiune la alta, de la un om la altul, stăruia asupra neobişnuitelor întîmplări din ultimele zile, încerca să facă o legătură între ele. Şi deodată, sub fruntea lui se strecură o rază...

Se ridică într-un cot, apoi sări în picioare. „Cum de nu m-am gîndit mai de mult la asta ?” Începu să măsoare încăperea cu paşi mari. În cele din urmă se opri la fereastră, dar, la îndemnul unei porniri de moment, se întoarse imediat şi, în cîteva secunde, se îmbrăcă.

Îi telefonă Emiliei, care fu uimită că fusese sunată la o oră atît de tîrzie.

— Emilia, iartă-mă... A, nu dormeai... Nici eu... Căldura probabil... Sper să nu ți se pară ciudat... Voiam să te-ntreb : sala proiectanților voştri se află chiar înapoia ferestrelor înalte ?... Ce m-a apucat ?... Hai să zicem... Nu, simple deducții... Deci am avut dreptate... Am să-ți spun curînd, acum nu-ți pot satisface curiozitatea. Noapte bună, Emilia, şi mulțumiri !

Încercă să-i vorbească şi maiorului Iovan. Telefonul acestuia era însă ocupat continuu.

Nu mai avu răbdare. Trebuia să se convingă cu ochii lui imediat.

Îşi strecură pistoletul în buzunar şi ieşi din casă precaut, să nu facă zgomot. Cînd să deschidă poarta, văzu o siluetă ascunzîndu-se pe trotuarul de peste drum, în umbra gardului. Rămase ca împietrit.

Să fie unul din oamenii lăsați acolo de maiorul Iovan ? Nu, ei n-ar fi vegheat chiar în fața casei.

Mai stătu cîteva clipe la pîndă. Omul din umbră, care era de o agilitate puțin obișnuită, trecu dintr-un singur salt peste gard, în curtea lui Adamache.

Podaru traversă şi el numai un minut după aceea strada, şi statura-i înaltă îl ajută să escaladeze la rîndu-i, tot atît de uşor, gardul. Stătu o vreme lipit de zidul casei, spre a-şi obişnui ochii cu întunericul. Apoi se apropie de intrare.

Uşa de la scară era deschisă la perete. În sfîrşit, acum avea să se convingă. Va trebui să pătrundă în camera de sus, de la mijloc, să vadă chiar acum, noaptea, dacă acolo, înapoia tabloului cu Blériot...

Începu să urce scările, silindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Întunericul era deplin.

Scoase pistoletul şi îi trase siguranța. Se orientă pipăind cu vîrful pantofului şi cu mîna stîngă, care-i era liberă. Auzi deodată o uşă scîrțiind.

Zgomotele stridente răsunară în coridor şi parcă i se înfipseră în creier. O umbră păru a dispare în cadrul uşii de la mijloc, unde se afla biblioteca lui Adamache.

Podaru încremeni. Aşteptă cîteva minute aşa, împietrit, cu răsuflarea tăiată. Era conştient de faptul că imprudența sau lipsa de luciditate din aceste momente ar putea să-l coste viața. Cineva intrase în casă. Acel „cineva" se afla în apropiere, şi nu era exclus ca individul să fie chiar asasinul

bătrînului.

Simțurile îi erau mai încordate ca niciodată. Înțelegea că plutea în juru-i un pericol de moarte, dar ceva din adîncul ființei îl împingea înainte, spre umbra care pierise în camera de la mijloc.

Se îndreptă într-acolo. Paşii îi erau mici, măsurați parcă cu centimetrul. I-ar fi prins bine o lanternă acum. Poate că vizitatorul nocturn intrase în camera aceasta să şteargă cine ştie ce urmă. L-ar fi putut surprinde tocmai cînd acesta s-ar fi aşteptat mai puțin.

Deschise uşa cu grijă şi se strecură înăuntru. Se trase imediat în stînga şi se lipi de zid. Auzi o bufnitură. Era sigur că dacă nu s-ar fi dat la o parte, lovitura l-ar fi izbit în plin. Închise uşa şi strigă :

— Să nu faci o mişcare ! Clădirea e înconjurată, n-ai pe unde să scapi...

Nu-i răspunse nimeni. Se făcu auzit însă un clinchet şi, îndată, un fascicul de lumină îl fixă în ochi. Răsună o voce uşor strangulată, batjocoritoare :

— Lasă arma jos, ofițeraşule ! Mi-ai încurcat destul drumul pînă acum !

Podaru simți o lovitură peste braț şi pistoletul îi zbură cît colo.

— Aha, te-ai cuminți, vezi ? Mîine te vor găsi gîtuit ca pe celălalt dobitoc... Dacă nu-ți vîrai tu nasul, acum eram departe.

Locotenentul îşi impuse să fie calm. Va trebui să

scape din mîinile acestui criminal periculos.

— Te-am bănuit mult prea tîrziu că tu l-ai ucis pe bătrîn, zise el. Acum voiam să mă conving dacă ai şters într-adevăr toate urmele... Mă interesa să privesc ceva în spatele tabloului cu Blériot.

— Ai intuit, deci ! Nu eşti chiar atît de redus cum mi-am închipuit. Iată un motiv în plus să-ţi iei catrafusele de pe lumea asta... Şi chiar acum...

Omul din întuneric nu avu însă timp să-şi pună planul criminal în aplicare. Brusc, becul din tavan se aprinse şi, dinapoia uşii, dintr-o nişă, cineva se aruncă asupra lui.

Podaru înaintă şi el, dar o voce, din spate, îl opri :

— Nu e nevoie să intervii ! Şoarecele a căzut în cursă !

Era maiorul Iovan.

DISCUŢIE ÎN DOI

Locotenentul Mihai Podaru sosise de cîteva minute, cînd secretara îl anunţă că maiorul Iovan îl aşteaptă. Acesta îl primi cu mîna întinsă, vesel, expansiv :

— S-ar spune că vă simţiţi bine, tovarăşe locotenent.

— Excelent, tovarăşe maior !

— Luaţi loc !

Locotenentul depuse o servietă destul de voluminoasă pe măsuța de lîngă birou.

— Ați adus caietele ?

— Da, răspunse Podaru. Caietele care v-au condus pe un drum fals o vreme...

— Pe noi nu, zîmbi Iovan. Pe dumneavoastră, da.

— Recunosc. Dar numai pînă ieri m-au indus în eroare, cînd am descoperit acest obiect.

Îi întinse binoclul luat de la copii.

— Ei, drăcie ! făcu admirativ maiorul. Înseamnă că acum ştiți totul. Cît l-am mai căutat ! Unde l-ați găsit ?

Podaru spuse prin ce întîmplare ajunsese în posesia binoclului.

— Totul s-a terminat mai repede decît ne aşteptam noi şi, mai ales, decît se aştepta ucigaşul. Nu-i aşa, tovarăşe locotenent ?

— Întocmai !

— Un lucru însă nu înțeleg : cum de ați venit azi-noapte în camera cu pricina ?

— Ajunsesem la concluzia că numai acolo poate fi aflată adevărata soluție a problemei. Azi-noapte mi-au venit pe rînd în minte trei elemente : cărămida dislocată, tocul binoclului, binoclul... Mai trebuia să mă conving că prin deschizătura din zid se poate privi în sala proiectanților de la fabrica de prototipuri. Nu mi-a fost prea greu să aflu aceasta. Prietena mea, Emilia, este ingineră chiar la această fabrică. Cînd am fost convins că ucigaşul nu urmărea ceva în

legătură cu averea bătrînului, sau alte chestiuni personale ale acestuia, am ştiut cu certitudine că individul care trecea drept „nepotul" lui Adamache nu e străin de crimă.

— Pare-se că era chiar nepotul lui. Un om fără căpătîi, un declasat foarte periculos, aflat în serviciul unei agenţii străine de spionaj.

— Am fost sigur în acel moment că nu ţintea altceva decît să intre în posesia unui lucru de mare interes pentru noi.

— Perfect logic.

— Odată instalat în apartamentul lui Adamache, a căutat mai întîi să cîştige simpatia bătrînului, care nu-l prea avea totuşi la inimă.

— Întocmai.

— Printr-o întîmplare, portarul fabricii locuia în casă. Deci spionului i s-a oferit încă o dată posibilitatea să încerce să afle unele date care-l priveau direct. Ucigaşul a trecut la acţiune fără întîrziere.

— Exact. Să ştiţi însă că portarul e un om cinstit, ca şi soţia lui. Ne-au fost de mare ajutor, amîndoi, în desfăşurarea anchetei.

— Cum sala în care inginerii proiectanţi îşi ţin planşetele cu planurile prototipurilor se află chiar în spatele casei unde se instalase, a imaginat ceva destul de ingenios. Îi erau necesare copii după unele planuri. Pentru aceasta s-a înarmat cu un binoclu, după ce a reuşit să disloce o cărămidă din zidul clădirii. Locul acesta era mascat, în interior, de ta-

bloul cu Blériot. Prin deschizătură a descoperit, cu ajutorul binoclului, planşeta care-l interesa, apoi, probabil cu un aparat fotografic cu teleobiectiv, a putut obține şi fotocopii...

— Felicitările mele ! Chiar aşa s-au petrecut lucrurile. Convingeți-vă singur !

Maiorul scoase din sertar cîteva fotografii care reproduceau cu o surprinzătoare claritate detaliile unui plan.

— N-au ajuns în posesia lui, datorită bătrînului Adamache, care l-a surprins tocmai cînd încerca să ascundă aparatul. L-a subestimat pe infirm, a crezut că acesta n-o să afle tot ce pusese la cale. Adamache a pîndit însă clipa cînd nepotul ieşise din cameră şi a scos filmul din aparat. Ştia că spionul o să-l caute cu disperare, că nu se va da în lături chiar să-l omoare pentru a obține filmul. Într-adevăr, lucrurile s-au petrecut aşa cum îşi închipuise Adamache.

Spionul a căutat peste tot, apoi s-a dus la bătrîn, l-a amenințat cu moartea, dar acesta nu i-a spus unde e filmul. Profitînd de faptul că rămăsese singur în cameră pentru cîteva clipe, Adamache v-a chemat pe dumneavoastră.

— Deci aceasta este explicația ! spuse Podaru gînditor.

— Voia să vă ceară ajutor. Era însă prea tîrziu. Nepotul pătrunde în cameră, întrerupe legătura telefonică şi, fără a întîmpina prea mare rezistență din partea infirmului, îl omoară, înțepîndu-l în ceafă

cu un ac lung. Apoi îl atîrnă în ştreang. A căutat filmul şi în camera lui Adamache, a răscolit totul, dar nu l-a găsit. Şi aceasta pentru că filmul minuscul nu se afla ascuns altundeva, ci era chiar sub nasul lui, în palma bătrînului, strîns, ca un obiect de mare preţ. Numai acolo nu-i dăduse în gînd ucigaşului să-l caute. Dacă v-amintiţi, mîna celui mort avea o poziţie ciudată, parcă arăta ceva în colţul camerei. Nepotul a crezut că va putea înscena o sinucidere. Singurătatea din casă i-a fost un aliat preţios.

— Am înţeles totul, afară de un lucru : ce căuta azi-noapte, de ce revenise la locul crimei ?

— Filmul, bineînţeles... Sau poate o nouă tentativă de a fotografia planurile. De atunci, din seara cînd a comis crima, nu s-a reîntors decît aseară. Între timp, a încercat multe... A pătruns în camera dumitale, te-a atacat noaptea, a căutat s-o intimideze pe funcţionara de la poştă... Iar noi n-am stat cu mîinile în sîn... Trebuie să ştiţi că, noapte de noapte, am vegheat în camera aceea unde ne-ai aflat. N-am pus oameni să supravegheze afară, ar fi fost o greşeală grosolană. Vă daţi seama că nu ne-ar fi căzut atît de uşor în mînă. Pe dumneavoastră avea toate motivele să vă suprime — de altfel a şi încercat s-o facă — fiind singurul care i-aţi fi putut distruge alibiul...

— Cum s-ar spune, orice pasare pe limba ei piere.

— Chiar aşa. Uneori însă, pentru a ajunge la

aceasta, trebuie să cheltuieşti multă energie, timp, chiar fantezie... Şi totuşi un reproş tot am să vă fac. Aţi acţionat de unul singur, imprudent, mai ales în ultimul timp, şi lucrurile ar fi putut lua o turnură tragică pentru dumneavoastră.

— A fost o pornire pe care n-am putut să mi-o înfrînez. Am vrut nu să-mi etalez veleităţile de investigator, ci să pătrund pe un drum propriu în acest labirint.

— Şi aţi reuşit nu numai atît, ci să faceţi destulă lumină.

O strîngere prietenească de mînă încheie discuţia dintre cei doi ofiţeri. Pe maiorul Iovan îl aştepta acum poate o nouă încleştare. Îşi promiseră să se revadă atunci cînd timpul le va îngădui. Lui Podaru îi rămaseră în minte trăsăturile maiorului, profilul energic, înclinarea cu nimic exteriorizată a acestuia de a dibui firele cele mai încîlcite şi de a le descurca.

EPILOG

Mergeau alături pe strada Z...

El păstra aceeaşi distanţă respectuoasă, deşi inima îl împingea să se apropie şi mai mult de Emilia. Nu-i povestise nici un amănunt din ceea ce se întîmplase cu o seară înainte şi nici măcar nu bănuia că ea ştie tot, sau aproape tot.

În dimineața aceea chiar, directorul fabricii venise în sala proiectanților şi le ținuse o lungă prelegere despre păstrarea secretului de stat. În discuția care avusese loc, numele lui Podaru revenise deseori, ceea ce o făcuse pe Emilia să se îmbujoreze uşor.

Ar fi vrut să-i împărtăşească şi lui ce simțise atunci, dar socoti că încă nu e momentul. Şi pentru că ținea cu tot dinadinsul să grăbească venirea acestei clipe, se apropie şi, cu mai mult curaj decît el, îl prinse cu tandrețe de braț.

Mihai o privi pe furiş. Inima lui zvîcni tumultuos. Printr-un simț ascuns, îşi dădu seama că şi a ei şi-a accelerat ritmul.

Începea să se însereze. Vorbi cel dintîi :

— Să mergem spre marginea oraşului ! Am să-ți arăt stelele. Chiar cînd le priveşti de jos, de pe pămînt, poți să citeşti multe în scînteierea lor.

VOR APARE
ÎN CLUBUL TEMERARILOR

R A D U T H E O D O R U

POPAS ÎN MADAGASCAR

★

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

M I H A I L C A L M Î C U

SUB SEMNUL HANGERULUI

★

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

CONSTANTIN CRASNOBAIEV

FIERBEA OCEANUL

★

EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 07.01.1967. Bun de tipar 01.04.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7.614. Tiraj 80.140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m² 700×1000/32. Coli editoriale 1,75. Coli de tipar 2. A.T. 18.214. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R—93.

Tiparul executat sub comanda nr. 70.031 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1 — București
Republica Socialistă România

EDITURA TINERETULUI

Lei 1,50